

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 43/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. Petra Ďurčeka, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sž 22/2012 z 29. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 30. júla 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska

cesta 102, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Petra Ďurčeka, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sž 22/2012 z 29. apríla 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým uvádza:

«V dňoch 09. 03. 2012; 15. 03. 2012; 13. 04. 2012; 14. 03. 2012; 07. 03. 2012; 08. 03. 2012; 24. 02. 2012 a 28. 03. 2012, Rada pre vysielanie a retransmisiiu, ako správny orgán v oblasti vysielania a retransmisie (ďalej len „RVR“ alebo „Rada“) doručila sťažovateľke výzvu na doloženie súvislého záznamu z televízneho vysielania programovej služby (ďalej len „Záznam z vysielania programu“).

Dňa 30. 05. 2012 bolo sťažovateľke doručené oznámenie o začatí správneho konania, č. k.: 257-PLO/O-2726/2012, v súvislosti s možným porušením ustanovenia § 16 ods. 3 písm. 1) Zákona o vysielaní (nedodanie súvislého záznamu z vysielania na vyžiadanie RVR).

Dňa 27. 08. 2012 sťažovateľka doručila RVR vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania.

Dňa 11. 10. 2012, RVR doručila sťažovateľke rozhodnutie, sp. zn.: RP/043/2012, zo dňa 28. 08. 2012, ktorým uložila sťažovateľke sankciu - pokutu vo výške 2.000, EUR (ďalej len „rozhodnutie Rady“),

Dňa 26. 11. 2012 sťažovateľka podala voči rozhodnutiu Rady, odvolanie na Najvyšší súd SR.

Dňa 30. 05. 2013 bolo sťažovateľke doručené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 5 Sž/22/2012, ktorým súd rozhodnutie Rady potvrdil (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“),

Sťažovateľka tvrdí, že k zásahu a porušeniu práva sťažovateľky podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady,

a v ktorom došlo k takej interpretácii a aplikácii dotknutých právnych predpisov, ktorá nie je zlučiteľná s ústavou, t. j. z ústavného hľadiska neospravedlňiteľná, neudržateľná a v konečnom dôsledku by viedla k odmietnutiu spravodlivosti.»

Sťažovateľka v sťažnosti formuluje dve základné námietky založené na tvrdení o neprípustnom zásahu

a) *„... do jej práva neobviňovať samú seba v dôsledku štátneho donútenia s hrozbou sankcie pri získavaní dôkazu“* (ďalej len „námietka zásahu do práva neobviňovať seba samého“ alebo „prvá námietka“),

b) *„... do jej práva na spravodlivé súdne konanie v dôsledku nesprávneho záveru najvyššieho súdu, že nedošlo k naplneniu kritérií pokračovacieho správneho deliktu“* (ďalej len „námietka nesprávneho záveru o naplnení kritérií pokračovacieho deliktu“ alebo „druhá námietka“).

V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľka tvrdí, že *„RVR použila formu štátneho donútenia pri získaní dôkazu, ktorý môže usvedčovať sťažovateľku zo spáchania správneho deliktu a v rozpore s článkom 6 a právom neobviňovať seba samého RVR na základe ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) požadovala aktívnu súčinnosť sťažovateľky pri produkovani dôkazov proti sebe. Rozhodnutím RVR uložila sťažovateľke sankciu na základe štátnym donútením vyžiadaného dôkazu, ktorý mal (mohol aj nemusel) byť použitý v konaní proti nej.“*. Sťažovateľka zároveň uvádza, že pozná judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu, ktoré *«nedôvodnosť predmetnej námietky videli najmä v*

- a) Neexistencii rozhodnutí ESLP aplikovateľných na skutkové okolnosti veci,*
- b) Evidenčnom charaktere povinnosti poskytovať záznam z vysielania,*
- c) Povinnosť je aprobovaná zákonom a zodpovedá regulovanej podnikateľskej činnosti,*
- d) Ide o „pasívny záznam“ nevykazujúci znaky svedectva.»*

V nadväznosti na tvrdenia ústavného súdu a najvyššieho súdu o neexistencii rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) aplikovateľných na posudzovanú vec sťažovateľka poukazuje na jeho rozhodnutia vo veciach Funke proti

Francúzsku, Alien proti Spojenému Kráľovstvu a Marttinen proti Fínsku, z ktorých podľa jej názoru jednoznačne vyplýva, že „od účastníka konania nemožno požadovať aktívnu súčinnosť pri získavaní vecných dôkazov, pričom jej aplikovateľnosť sa vzťahuje aj na konanie orgánov štátu pred vznesením obvinenia a na akékoľvek konania, ktoré majú charakter trestného obvinenia, t. j. trestné konania, správne konania, daňové konania a pod.“. Vnadväznosti na toto tvrdenie sťažovateľka namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku k citovanej judikatúre ESLP vôbec nevyjadril, „najmä nedal... odpoveď na to, akým spôsobom sa prejednávaná vec a konanie sťažovateľky, resp. Rady odlišuje od konania, v ktorom ESLP videl porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v intenciách práva neobviňovať seba samého. Sťažovateľka má za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia musí dať jasnú odpoveď na vznesené zásadné odvolacie dôvody a najmä presvedčivou argumentáciou odlíšiť konanie, v ktorom videl ESLP porušenie práva neobviňovať seba samého od konania v prejednáwanej veci. Najvyšší súd v týchto intenciách nepostupoval a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, čím zasiahol do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.“.

Vo vzťahu k § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) sťažovateľka, poukazujúc na argument o evidenčnom charaktere povinnosti poskytovať záznam z vysielania, uvádza, že účelom tohto ustanovenia «nie je kontrola dodržovania 45 dňovej lehoty archivácie vysielaných programov ako mylne naznačuje Ústavný súd SR v predmetnom uznesení (IV. ÚS 47/2013, pozn.). Účelom predmetného ustanovenia, na ktorý sa RVR extenzívne odvoláva, a ktorý vo svojich rozhodnutiach aprobovali aj Najvyšší a Ústavný súd SR, je zabezpečenie podkladov ku kontrole dodržiavania všetkých povinností podľa Zákona o vysielaní a najmä k vedeniu správnych konaní RVR voči regulovaným subjektom na úseku vysielania a retransmisie. Sťažovateľka odmieta zdanlivú podobnosť povinnosti poskytovať záznamy z vysielania s inými (zákonnými) „informačnými“ povinnosťami iných podnikateľských subjektov. V prvom rade je potrebné podotknúť, že poskytovanie „informácií o činnosti“ nerobí postup správnych orgánov zákonným len z toho dôvodu, že ide o rozsiahle zaužívanú prax. „Sebaobviňovanie“ je potrebné skúmať ad-hoc. V druhom rade sťažovateľka

poukazuje na skutočnosť, že povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. l) Zákona o vysielaní nemá vo vzťahu k Rade evidenčný a ani archivačný charakter, ktorý by bolo možné stotožniť so (zákonnou) informačnou povinnosťou. O takýto charakter by mohlo ísť len v takom prípade, keby sa každý záznam z celodenného (24 hod.) vysielania zasielal Rade na účely jeho archivácie a evidencie. Je úplne zrejmé, že v predmetnom prípade tomu tak nie je. Sťažovateľka má síce povinnosť archivovať každý záznam z vysielania po dobu 45 dní (45 x 24 hod.), ale nie každý záznam z vysielania je doručovaný Rade. Doručovanie záznamu z vysielania už je selektívny proces zo strany Rady, ktorého účelom navyše nie je evidencia ani archivácia, ale naopak kontrola z hľadiska dodržiavania povinností vyplývajúcich so Zákona o vysielaní. Je potrebné podotknúť, že v žiadnom prípade nejde zo strany RVR o kontrolu dodržiavania lehoty archivácie vysielania, ale naopak o kontrolu dodržiavania všetkých povinností, ktoré sťažovateľke vyplývajú so Zákona o vysielaní. Sťažovateľka má teda za to, že vzhľadom na špecifickosť postupu Rady a selektívny proces vyžiadania záznamu z vysielania, navyše v čase kedy už existuje „podozrenie“, že sťažovateľka mohla spáchať správny delikt, nie je možné povinnosť podľa ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) Zákona o vysielaní považovať za povinnosť, ktorá má len informačný, evidenčný alebo archivačný charakter, ale za povinnosť, ktorá zaväzuje sťažovateľku poskytnúť aktívnu súčinnosť pri produkovani materiálnych dôkazov, ktoré môžu (ale aj nemusia) v konečnom dôsledku viesť k usvedčeniu zo spáchania správneho deliktu.».

Podľa sťažovateľky «Skutočnosť, že povinnosť je aprobovaná právnou normou ju nezbavuje jej možného rozporu s právami sťažovateľky garantovanými Ústavou SR alebo Dohovorom. Na základe uvedenej skutočnosti predstavuje právna norma popri „rozhodnutí“, „nečinnosti“, „služobnom zákroku“, a pod., jednu z mnohých foriem akou môže orgán verejnej moci, resp. štát samotný zasiahnuť do garantovaných práv sťažovateľky. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí „charakter“ štátneho donútenia nijakým spôsobom neskúmal, nakoľko sa len uspokojil z odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR a „teóriou implicitných právomocí“. Takýto postup najvyššieho súdu, ktorý interpretoval zásah do práva sťažovateľky v duchu: „ak je to aprobované právnou normou, potom je to zásah dovolený“, nie je ústavne udržateľný a zo strany najvyššieho súdu absolútne neodôvodnený v napadnutom rozhodnutí. Právny predpis a jeho aplikácia

zo strany orgánu štátu je rovnakým zásahom orgánu štátu do práv sťažovateľky ako hociktorý iný úkon iného orgánu štátu. Najvyšší súd bol povinný posúdiť a riadne odôvodniť, či a prečo takýto zásah do práva sťažovateľky neobviňovať seba samú je dovolený a to aj s ohľadom na garanciu procesných práv obvinenej osoby v inom postavení (napr. v trestnom konaní). Najvyšší súd túto povinnosť nesplnil, čím zasiahol sťažovateľke do práva na spravodlivé súdne konanie.».

Podľa sťažovateľky «Doloženie CD nosiča obsahujúceho záznam z vysielania je opätovne len jednou z foriem aktívnej súčinnosti, ak napr. podávanie vysvetlenia, svedectva a pod. (ako identifikoval NS SR, 3 Sž/21/2012). Za aktívnu súčinnosť je treba považovať akékoľvek konanie sťažovateľky, ktorým poskytuje súčinnosť pri predkladaní dôkazov, ktoré môžu byť použité v jej neprospech. Samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku nemusí (ale môže) dôjsť k použitiu takto získaného dôkazu v neprospech sťažovateľky je irelevantná na posúdenie aktívneho konania ako „sebaobviňovania“.».

S odkazom na test proporcionality zásahu do základných práv uplatňovaný v ustálenej judikatúre ESLP sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd „nerespektoval a neaplikoval test proporcionality zásahu do základného práva sťažovateľky, hoci tak ako všeobecný súd, ktorý má za úlohu poskytovať ochranu základným ľudským právam a slobodám garantovaným ústavou a dohovorom, urobiť mal. Takýmto konaním zasiahol do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.“.

K druhej námietke sťažovateľka uvádza:

„... jedným zo styčných odvolacích dôvodov bol argument sťažovateľky o existencii pokračovacieho správneho deliktu, na základe ktorého mala Rada nesprávne postupovať a vydať viacero rozhodnutí, hoci mala skutky sťažovateľky posudzovať ako čiastkové útoky jedného pokračovacieho správneho deliktu a uložiť za ne len jednu sankciu. Rada však čiastkové útoky posudzovala ako samostatné správne delikty a uložila za ne viacero sankcií. Najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí k predmetnému odvolaciemu dôvodu pomerne rozsiahle vyjadril, avšak sťažovateľka aplikáciu a interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento odvolací dôvod odmieta ako arbitrárnu, vnútorne rozpornú

a ústavne neudržateľnú, ktorá zjavne odporuje samotnému skutkovému stavu vo veci samej... Je absolútne jednoznačné, že Rada vyzvala sťažovateľku na dodanie záznamu z vysielania 8 rôznymi listami, doručenými vo 8 rozdielnych dňoch (09. 03. 2012; 15. 03. 2012; 13. 04. 2012; 14. 03. 2012; 07. 03. 2012; 08. 03. 2012; 24. 02. 2012 a 28. 03. 2012). Porušenie povinností dodať záznam z vysielania ku každému listu samostatne a samostatne v rôznom čase následne Rada hodnotila v rámci jedného správneho konania, hoci k porušeniu povinnosti podľa Rady malo dôjsť v rozdielnom čase. Rada samotná teda považovala porušenia identickej povinnosti v rozdielnom čase za čiastkové útoky, nakoľko ich nevyhodnotila ako samostatné správne delikty a nevydala pre každý z nich samostatnú sankciu, ale práve naopak, čiastkové útoky spojila do jedného správneho konania a vydala jedno rozhodnutie.

Táto skutočnosť je v priamom rozpore s právnym záverom najvyššieho súdu uvedenom vyššie. Ak by nemala existovať objektívna súvislosť v čase z dôvodu, že sťažovateľka nemohla vedieť či jej po 07. 03. 2012 Rada doručí ďalšiu výzvu alebo výzvy, tak potom objektívna súvislosť v čase nemohla existovať ani v prejednávanej veci a Rada nemala spojiť čiastkové útoky sťažovateľky do jedného správneho konania, ale každé mala posudzovať samostatne. V skutočnosti ide o zrejmé pochybenie najvyššieho súdu.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti MAC TV, s. r. o... na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 5 SŽ/22/2012 zo dňa 24. 04. 2013 (29. apríla 2013, pozn.) porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 5 SŽ/22/2012 zo dňa 24. 04. 2013 (správne má byť 29. apríla 2013, pozn.) sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu na Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR je povinní uhradiť spoločnosti MAC TV, s. r. o... trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s. r. o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sž/22/2012 z 29. apríla 2013, ktorým najvyšší súd potvrdil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) č. RP/043/2012 z 28. augusta 2012, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie a postup Rady sú v súlade so zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd konštatuje, že medzi základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistujú zásadnejšie odlišnosti, a preto možno namietané porušenie týchto práv posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad a aplikácia platnej a účinnej právnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje každému právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie ESĽP z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, ods. 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľky týkajúcou sa zásahu do jej práva neobviňovať seba samu ústavný súd poukazuje na príslušnú časť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý vo vzťahu k tejto námietke najmä uviedol:

«K poslednej navrhovateľovej námietke že nie je a nebol povinný Rade predložiť záznam z vysielenia, a to ani na vyžiadanie Rady, nakoľko takáto povinnosť neoprávnene

zasahuje do jeho garantovaných práv, najvyšší súd dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 564/2012-11 z 13. novembra 2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť navrhovateľa proti rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 2 Sž/21/2011 a sp. zn.: 2 Sž/17/2011 zo 04. júla 2012 a sp. zn. 5 Sž/37/2011 z 28. júna 2012, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky jednoznačne uviedol, že „pre posudzovaný prípad je rozhodujúce, že Rada má zákonom priznané oprávnenie požadovať od vysielateľa záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní a retransmisii, a dokonca v prípade nevyhovenia tejto požiadavke je oprávnená vysielateľa sankcionovať pokutou [§ 67 ods. 2 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii]. Takto zákonom výslovne formulovaná sankčná právomoc však sama osebe nezabezpečuje dosiahnutie účelu, pre ktorý Rada záznam vysielania požaduje, a to je dohľad nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie (§4 ods. 2 druhá veta zákona o vysielaní a retransmisii). Len na základe oboznámenia sa s obsahom odvysielaného programu totiž môže Rada posúdiť rešpektovanie všeobecne záväzných právnych predpisov regulujúcich vysielanie. Ústavný súd sa preto stotožňuje s právnym záverom najvyššieho súdu, ktorý na podklade rekapitulovaných procesné významných skutkových okolností (výzva na dodanie, záznamu vysielania, úmyselné nevyhovenie výzve) pripustil uplatnenie teórie implicitných právomoci Rady v posudzovanom prípade.“ V tejto súvislosti možno poukázať i na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IV. ÚS 620/2012-9 zo 14. decembra 2012 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/18/2011 z 29. marca 2012. Preto aj uvedení námietku Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za právne irelevantnú.»

Podobne ako najvyšší súd aj ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, v ktorej sa už zaoberal s uvedenou námietkou sťažovateľky a jej tvrdením, že uloženie povinnosti predložiť záznam televízneho vysielania je porušením jej základného práva neobviňovať seba samu, ktoré je zahrnuté tak v základnom práve podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj v práve podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 92/09, IV. ÚS 47/2013). Podľa názoru ústavného súdu výklad § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a retransmisii, v zmysle ktorého na vyžiadanie Rady pre vysielanie a retransmisiu poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po

dohode s vysielateľom, je vecne správny a z ústavného hľadiska bez akýchkoľvek pochybností akceptovateľný.

K námietke sťažovateľky o existencii okolnosti vylučujúcej protiprávnosť jej konania (právo neobviňovať seba samu) ústavný súd opakovane uvádza (napr. sp. zn. IV. ÚS 12/2013), že podľa judikatúry ESLP je rozdiel medzi tým, či správny orgán alebo súd konal v súlade s čl. 6 dohovoru (resp. čl. 46 ústavy) pri preskúmaní uloženia pokuty za nepredloženie určitých informácií, a tým, či môže štát uložiť povinnosť vyžadovať od fyzických osôb a právnických osôb určité informácie (pozri rozsudok ESLP J. B. proti Švajčiarsku z 3. 5. 2001, sťažnosť č. 31827/96 vo vzťahu k informáciám potrebným na správne určenie daňovej povinnosti).

Navyše, podľa judikatúry ESLP privilegium nebyť nútený k vlastnému sebaobvineniu nemožno vykladať ako poskytnutie všeobecnej imunity pre činy motivované snahou vyhnúť sa stíhaniu zo strany daňových (správnych) orgánov (Allen v. Spojené kráľovstvo, Rodriguez – Porto Perez v. Španielsko).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno v zákonom ustanovenej povinnosti predložiť záznam z vysielania identifikovať „produkcii dôkazov“ proti sebe. Ide totiž o preukázanie splnenia zákonnej povinnosti (uchovávať záznamy z vysielania po určitý čas), ktorá bola osobám v obdobnom právnom postavení ako sťažovateľka osobitnými právnymi predpismi uložená ex ante vo všeobecnom záujme a ktorá slúži na riadny výkon funkcií Rady. Rada ako regulačný orgán môže reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania, ktorý je vysielateľ povinný poskytnúť jej na zvyčajnom technickom nosiči (IV. ÚS 92/09), čím uloženie povinnosti sleduje legitímny cieľ výkonu kontroly v tejto oblasti, pričom miera zásahu (povinnosť vydať záznam) je vzhľadom na postavenie subjektov v oblasti vysielania a retransmisie marginálna.

Ústavný súd zároveň podotýka, že nepredloženie záznamov z vysielania nie je spojené s hrozbou trestnoprávneho postihu nad rámec peňažných poriadkových pokút za nepredloženie záznamu.

Ústavný súd považoval za potrebné osobitne sa vyjadriť k námietke sťažovateľky, podľa ktorej sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku výslovne nezaoberal ňou uvádzanou judikatúrou ESLP týkajúcou sa zásahu do práva neobviňovať seba samého. Ústavný súd v nadväznosti na túto námietku zdôrazňuje, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04).

S prihliadnutím na už citovanú judikatúru ESLP (predovšetkým rozsudok J. B. proti Švajčiarsku z 3. 5. 2001), ktorá je v konkrétnostiach prerokúvanej veci relevantná, a odôvodnenie najvyššieho súdu, ktoré tejto judikatúre ESLP korešponduje, ústavný súd považuje túto námietku sťažovateľky za právne irelevantnú.

V súvislosti s druhou námietkou sťažovateľky ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej sa predovšetkým uvádza:

„Pre naplnenie kritérií pokračujúceho správneho deliktu je potrebné, aby porušenia zákona napĺňali rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu, jednalo sa o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené objektívnou časovou súvislosťou a existovala subjektívna

súvislosť – jednotiaci zámer páchatel'a. Pri porušení ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. sa jednalo o omisívne konanie, kedy vysielateľ po výzve odporkyne splniť si svoju zákonnú povinnosť nekonal. Vysielateľ sa teda tohto deliktu nedopustil svojvoľným zámerným aktívnym konaním, ale nerešpektovaním výzvy konať a ignorovaním svojej zákonnej povinnosti.

Pokiaľ teda v prípade, na ktorý navrhovateľ poukázal a ktorý najvyšší súd už judikoval vo svojich rozhodnutiach (k tomu pozri napr. rozsudky vo veciach sp. zn. 5 Sž/21/2011 z 15. decembra 2011 či 8 Sž/37/2011 z 29. novembra 2012 - www.nsud.sk), že je potrebné konštatovať obdobu subjektívnej súvislosti podľa trestného zákona, ktorou je najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin, v uvedenom prípade takáto súvislosť objektívne neexistuje. Jednotiaci zámer u páchatel'a správneho deliktu nemohol existovať, nakoľko páchatel' nemohol vopred vedieť, že bude vyzvaný na doručenie záznamu svojho vysielania, teda ani nemohol vopred predpokladať, že sa správneho deliktu dopustí.

Preto nemožno uvažovať ani o objektívnej súvislosti v čase, nakoľko časová súvislosť jednotlivých skutkov nemohla byť objektívne daná z vôle vysielateľ'a. V prípadoch popisovaných navrhovateľom (delikt posudzovaný v uvedených správnych konaniach č. 232-PLO/O-2368/2012 a 257-PLO/O-2726/2012) je časová súvislosť ich spáchania náhodná, nakoľko je daná výzvou Rady na doručenie záznamov vysielania, resp. jej nerešpektovaním. Vysielateľ teda objektívne nemohol túto súvislosť nijako ovplyvniť. Takto potom z vyššie uvedeného sa v danom prípade nejedná o pokračovací správny delikt a odporkyňa preto nemala dôvod postupovať tak, ako uvádza navrhovateľ.“

V nadväznosti na citované ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že hoci v zásade súhlasí s názorom sťažovateľky, podľa ktorého má administratívne sankcionovanie trestnoprávny charakter, a preto treba „pri mlčaní zákona“ analogicky vychádzať z Trestného zákona, nemožno pri jeho primeranom použití prehliadať konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu (porovnaj m. m. III. ÚS 441/2013).

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel' pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a

spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Rozhodujúcim znakom pokračovania v trestnom čine je, že jednotlivé útoky, z ktorých každý naplňa znaky toho istého trestného činu, sú po subjektívnej stránke spojené jedným a tým istým zámerom páchatel'a v tom význame, že už od počiatku zamýšľa aspoň v hrubých rysoch aj ďalšie útoky a že po objektívnej stránke sa jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie tohto jediného zámeru.

Pokračovanie v trestnom čine pritom vyžaduje aj blízku súvislosť v čase a predmete útoku. Aj keď časovú súvislosť nemožno presne ohraničiť, spravidla pôjde o niekoľko dní, týždňov či mesiacov. Spomenutá časová súvislosť je z objektívneho hľadiska najvýznamnejšia (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tz 32/2005).

V zmysle uvedeného ústavný súd považuje záver najvyššieho súdu o tom, že v konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu nemožno hovoriť o pokračovacom správnom delikte, keďže chýbal po subjektívnej stránke jednotiaci zámer páchatel'a správneho deliktu, z ústavného hľadiska za udržateľný a akceptovateľný.

Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za také, ktoré popiera podstatu a zmysel základného práva na súdnu ochranu, keďže najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel.

Ústavný súd je, vychádzajúc z uvedeného, toho názoru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie signalizovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014